

De wijze, waarop collega Waage zijn lessen voorbereidde en gaf, stempelde hem tot een onderwijskracht van den allereersten rang, zoodat men niet te boud spreekt, wanneer men hem tot een der beste docenten in zijn vak in den lande rekende. Steeds bleef hij met groote zorg zijn lessen voorbereiden, wist zijn auditorium te boeien door zijn heldere voordracht, opgeluisterd door pakkende voorbeelden en teekeningen, in kleuren op het bord getooverd, die een lust voor de oogen vormden. Hij vergde van zijn leerlingen netheid en accuratesse, omdat hij wist dat zonder deze belangrijke eigenschappen geen resultaten te behalen waren. Het was dan ook een waar genot om de schriften van de leerlingen te bekijken, waarin belangrijke zaken uit het boek nog eens extra werden uit elkaar gezet, opgeluisterd door gekleurde teekeningen, die bij alle leerlingen met uiterste zorg en netheid werden gemaakt.

Het oordeel van de leerlingen over de lessen in Planten- en Dierkunde luidde dan ook zeer merkwaardig. Als je uit het lokaal komt, ken je de les voor de volgende keer al en hoef je den dag van te voren alleen nog maar een paar vreemde woorden en namen, als die voorkwamen, te bekijken en te memorieeren. Wanneer ik aan de leerlingen vroeg: „Wat vinden jullie wel het prettigste vak?” dan kreeg ik negen van de tien keeren te hooren: Planten- en Dierkunde!

Hoe kan het anders dat vele leerlingen, ook na het verlaten der schoolbanken hun liefde voor het vak toonen, door het aanleggen van verzamelingen uit het dieren- en plantenleven. Met welke rechtmatige trots vertelden niet de eerste jaars studenten in de medicijnen, welk gemak zij trokken uit de lessen gevolgd bij hun leeraar, bij de voortgezette studie in de biologie aan de Universiteit en hoezeer zij zich beter beslagen voelden dan leerlingen, die van andere onderwijsinrichtingen afkomstig waren.

Daarom, het zij nogmaals gezegd, zal de taak van den opvolger van collega Waage zeer zwaar zijn.

Niet licht zal aan onze school vergeten worden, hoe hoog de opvatting van den overledene was omtrent collegialiteit. Altijd stond hij klaar als een beroep op hem werd gedaan en hoe druk of zijn tijd ook bezet was, steeds spreidde zich op zijn gelaat een glimlach als van zijn diensten extra gebruik moest worden gemaakt.

Hier mogen wij ons zeker nog eens rekenschap geven van de ramp die het verscheiden van collega Waage voor zijn gezin beteekent. Zijn echtgenoot, lijdend als zij sinds jaren is, omgaf hij steeds met liefdevolle zorg en toewijding. Zijn zoon Johnny vond bij zijn succesvolle studie bij zijn vader beproefde raad en steun. Zij beiden zullen God bidden, dat hun liefhebbende echtgenoot en toegewijde vader nu reeds het loon moge ontvangen voor zijn werkzaam en zorgvol leven.

Hij ruste in vrede!

IN MEMORIAM G. H. WAAGE

door

P. Ramaekers Pzn.

Directeur van de Rijks-Kweekschool te Maastricht.

„Waage overleden”.

Een donderslag bij helderen hemel, toen dat bericht zijn vrienden en kennissen bereikte.

Zijn gezondheid was de laatste weken niet dat, maar niemand dacht aan het erge. Wij kenden hem toch als lichamelijk en geestelijk normaal mensch.

„Waage overleden”, het was verbijsterend.

Als vriend en collega is het mij een ware vreugde eenige gedachten te mogen uiten over dezen onvergetelijken man.

Het volgende moge pretentieloos aangeboden worden, komende uit het hart van een vriend.

Een rasecht Limburger (ik ben het zelf in een lange reeks van geslachten) wil zijn: in volgorde naar zijn eigen waardeschatting der kwaliteiten, Roomsch-Katholiek, Limburger en Nederlander.

Roomsch-Katholiek en dus godsdienstig verdraagzaam; Limburger en dus vriend van alle andere landgenooten; Nederlander en dus nationaal maar niet nationalistisch.

De rasechte Limburger is nog veel méér dan dit, maar in mijn beschouwing beperk ik mij tot de drie genoemde eigenschappen. Ik ken en houd van mijn gewest en weet

ook dat Goddank de meerderheid der Limburgers genoemde eigenschappen harmonisch bezitten. Welnu, onder hen was een persoon als Waage een welkome gast, die zich daar volkomen kon aanpassen en zich ook volkomen aanpaste. Hierin ligt de korte aanduiding van de reden, waarom Waage zoo bemind was. Ik werk dit niet nader uit, maar heb in het volgende gelegenheid ongewild te illustreeren.

Waage als Christen.

Een voorbeeldig Christen, die het Evangelie aannam als richtsnoer van zijn leven. Hij was niet katholiek, maar had een groote eerbied voor het Roomsch-Katholicisme, waar hij zooveel in kende als hebbende zooveel gemeenschappelijks met zijn Christenbelijdenis.

Een bewijs hiervan is zijn verhouding tot onzen Rector, onzen hoogvereerden Rector Cremers. Een verhouding, wederkeerig afgestemd op zuivere snaren.

Op zekeren dag zette iemand den voet dwars op het rechte levenspad van den Rector. De man trachtte den braven Waage te winnen om aan dit spel mede te doen en — o domheid — te speculeeren op het godsdienstverschil. Toen raakte Waage in vuur voor zijn baas van het N.H.G. Waage hield zijn eer hoog en de Rector stapte luchtig heen over den dwarsgezetten voet.

Ingewijden en Rector Cremers zelf zullen zeker waardeeren, dat ik dit oude rund in de sloot gelaten heb en enkel maar even ernaar wees met de kennelijke bedoeling hier een trek van Waage te typeeren waar hij mij zoo torenhoog verscheen als mensch en Christen.

Als wáár Christen stelde hij de godsdienstige vorming der jeugd en dus in zijn eigen gezin, primair. Waage was het in dezen als opvoeder volkomen met mij eens en ik weet vast en zeker dat niet alleen ik, maar velen — ik denk aan zijn Predikanten — dit ook van hem zullen getuigen.

Waage als wetenschapsmensch.

Een bioloog met zuivere en algemeene oriëntering op het heele terrein. Zéér diepe kennis van tal van onderdeelen. Daardoor de vraagbaak, die de bezoekers van vergadering of excursie altijd wat te geven had van zijn rijke bezit.

Waage als docent.

Ongeëvenaard. Zeker, hij moest de examens in 't oog houden en vooral de cel met de chromosomen en de erfelijkheidsleer de gebruikelijke volle aandacht schenken, maar daarnaast wist hij ook de veldbiologie tot haar recht te doen komen. Wat zijn zijn eenvoudige schoolboekjes mooi en wat waren zijn lessen begeesterend. Wie voor het vak niets voelde, kreeg van Waage een stukje mee van zijn liefde voor de natuur.

Waage als mensch.

Een harmonische samenvoeging van alle goede eigenschappen. Een ethisch hoogstaand man, arbeidzaam in bescheidenheid, het goede zoekend te doen om het goede, hulpvaardig voor ieder evenmensch, eerlijk en oprecht in woord en daad.

Ziedaar enkele simpele gedachten.

Als oud-leerling van de Rijkskweekschool te Haarlem, studeerde hij daarna voor KIV.

Zijn liefde voor de Kweekschool was een ieder bekend en het was mij een vreugde hem — zij het slechts even — te mogen hebben als kracht aan mijn inrichting, waar hij als elders de harten van alle leerlingen veroverde.

Midden in zijn werk, ook bij ons, ging hij heen, betreurd door allen, die hem kenden, de voortreffelijke mensch, schoolman, vader en van velen de vriend.

Moge hij in eeuwige rust genieten van de Schoonheid, die hij in Gods Schepping zoo bewonderde en liefhad, de Eeuwige Schoonheid.

DE BETEKENIS VAN G. H. WAAGE ALS DOCENT.

door

Prof. Dr. J. J. G. Priek te Nijmegen.

Wanneer ik de nagedachtenis van den heer Waage wil eeren, dan kan ik dit niet beter doen, dan hem hulde te brengen als leermeester en hem als dusdanig van meer nabij te belichten.

Het onderwijs in de biologie en botanie nam aan het